

БЛАГА ДИМИТРОВА

ЖЕНА

Как тревожно е да си ЖЕНА!!!
Красота и усмивка да бъдеш
сред всекидневния сив кръговрат,
вярност – срещу изменчивия вятър
нежност – в загубелия свят.
От безбройните пътища земни
най-рискования да избереш –
безразсъдния път на сърцето –
и до край да го извървиш.
Твоя единствена радост да бъде
радост да даваш ... да бъдеш в нощта
светло прозорче, което чака
първа стъпка разбудила утрото.
И непростимото да простиш,
и да градиш живот от отломки.
Отговорно е да си ЖЕНА!!!
Бъдещето да носиш в утроба
да продължиш в един детски вик
дългата мълчалива целувка.
Вечност да сториш от краткия миг.
Твоите прострени ръце за прегръдка
люлка да станат за нов живот.
Нощем над него безсънна да тръгнеш
светла като звездоокия свод.
Всяка детска усмивка със бръчка
да заплатиш и в косите със скреж.
Сълза по сълза на живото стръкче
своята хубост да предадеш.
Нищо за себе си да не оставиш.
Саможертва е да си ЖЕНА!!!
И до ранена разбита гръд
чистите извори да защитаваш
просто за да съществува светът.
Горда съм, че съм родена ЖЕНА!!!

КОПНЕЖ

Не закриляна да съм, а окрилена.
Не загърната, а с дух разгърнат цял.
Не зад нечий гръб, на завет приютена,
а до рамо срещу вятър завилнял.

БЕЗ ЛЮБОВ

Без любов от днес нататък ще живея.
Независима от телефон и случай.
Няма да боли. И няма да копнея.
Ставам вързан вятър и замръзнал ручей.
Няма да съм бледна подир нощ безсънна -
но и няма да ми запламти лицето.
Няма вдън земя от мъка да потъна -
но и няма да политна към небето.

Няма да съм лоша - но и няма вече
жест като безкраен хоризонт да сторя.
Няма да ми притъмнява - но далече
няма да ми се отваря цял простора.

Няма вечерта да чакам изтомена -
но и утрото за мен не ще изгрява.
Няма от слова да зъзна вкочанена -
но и няма да изгарям над жарава.

Няма да заплача на жестоко рамо -
но и няма от сърце да се засмея.
Няма да умирам аз от поглед само -
но и всъщност няма вече да живея.

ЛЮБОВ

Изгубих си нехайната походка,
изгубих своя смях самонадеян
и във душата тишината кротка,
и ведрината в погледа разсеян,
и своя сън нощя.

Изгубих пътищата примамливи,
и непокорството, и свободата,
и случая, и песните звънливи -
изгубих всичко, а съм най - богата,
най - щедра на света.

1956, София

ВИК

Кога ще дойдеш ти?
Когато си отида
и сетните ми стъпки
отехтят далече?
Кога ще си със мен?
Когато те зазида
сред четири стени
самотната ти вечер?
Кога ще ме съзреш?
Когато в друго рамо
притисната отмина
с поглед във земята?
Кога ще ме зовеш?
Когато видиш само,
че губиш ме - далечна,
чужда, непозната?
Обичай ме сега,
когато те обичам!
Когато твоя съм,
жадувай ме, зови ме!
Сега прости ръце,
когато ще дотичам!
Че утре ще е късно
и непоправимо.

1959

НА ОТКРИТО

"Студено ли ти е?" - попита
и във прегръдка ме зави.
До тебе доверчиво свита,
разцъфнах цяла... И какви
презморски птици в мен запяха!
Повяха южни ветрове.
И като вишна още плаха
раздадох свойте цветове.

Къде на воля днес се скиташ,
оставил ме сама в снега?
Нехаен, вече и не питаш:
"Студено ли ти е?"... Сега
край мен е зимата предишна
със студ и бяла пустота.
И аз, прибързалата вишна,
трептя с попарени листа.

1955

ПЪТЯТ ДО ТЕБЕ

Дълъг беше моят път до тебе,
търсеше те цял живот почти
и през тъжни срещи лъкатуши,
на които идваше не ти.
И догдето стигна твоя поглед,
сенки прекосих и шум нелеп,
но през себе си пропусках само
чисти тонове - заради теб.
Аз изплаках всяка твоя ласка,
браних я преди да се роди
и отглеждах срещата ни бъдна
търпеливо в своите гърди.
Дълъг беше моят път до тебе,
толкоз дълъг, че когато сам
ти пред мене най-подир застана,
теб познах, но себе си - едвам.
Бях от мъките така прозрачна -
чак до дъно да ме прочетеш.
Бях от тържество така безкрайна
че ти трябваше при мен да спреш.
Дълъг беше моят път до тебе,
а за кратка среща ни събра.
Ако знаех... Щях отново този
дълъг път до теб да избира.

РАЗКАЗВАЙ

Разказвай, за всичко разказвай...

Аз искам да мина по всяка
пътечка в леса дълбок,
където си бродил от малък.
Да глътна от всеки поток,
във който си устни потапял.
Да вдъхна от всеки цвят,
упивал гърдите ти жадни.
Да вляза във твоя свят.

Разказвай... Аз искам да мина
през всеки твой прежен ден.
Да бъда със теб и тогава,
когато си бил без мен.

1957, Ситняково

ДО УТРЕ

-До утре!-ти казваш и тръгваш си вече.
А с поглед уплашен изпращам те аз.
До утре?...Но то е безкрайно далече.
Нима часове ще лежат между нас?

До утре да бъде за мен непозната
менливата сянка по твойто чело,
горещата, тупкаща реч на ръката,
на мислите тайното потекло.

До утре, ако ти е жадно, не мога
да бъда твой извор. Студенина
ако те облъхне-да бъда твой огън.
Ако ти е тъмно-твоя светлина.

-До утре!-ти казваш и тръгваш и даже
не чуваш, че отговор нямаш от мен.
-До сетния ден!-аз очаквах да кажеш
и с мен да останеш до сетния ден.